

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 5134 van 18 december 2007
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 27 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 19 mei 2006.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoirie.

Gelet op de beschikking van 20 november 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker werd geboren op 15 september 1966 en heeft de Marokkaanse nationaliteit.

Verzoeker diende op 20 oktober 1987 een visumaanvraag in die werd geweigerd. Op 14 juli 1992 werd aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, nadat hij bij een politiecontrole illegaal werd aangetroffen.

Op 16 december 1997 is verzoeker in het huwelijk getreden te Marokko met H.C.A.V. van Belgische nationaliteit.

Op 21 januari 1998 deed verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging. De toekenning van het visum werd geweigerd, gezien de vele aanwijzingen dat het een schijnhuwelijk betrof.

Op 21 maart 2006 kwam verzoeker het Rijk binnen met een paspoort en visum type C.

Op 19 mei 2006 deed verzoeker een aanvraag tot vestiging in functie van zijn echtgenote. Dezelfde dag nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

Uit de aanvraag tot vestiging dd. 19/05/2006 blijkt dat er van een relatie tussen beide echtelieden geen sprake is.

Motivering in rechte: artikel 40 § 6 wet 15.12.1980

*Artikel 49 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door
K.B. 7.11.1988, K.B. 12.6.1998”*

2. Over de rechtspleging.

In zijn repliekmemoire werpt verzoeker in hoofdorde op dat de nota van de verwerende partij werd verzonden naar het adres van zijn raadsman, maar dat hij nooit woonplaatskeuze deed op het adres van zijn raadsman, doch wel op zijn verblijfsadres. Verzoeker is van oordeel dat de ganse procedure nietig is gezien deze grove procedurefout.

Artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“ (...)

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast noch de in artikel 39/68 bedoelde bijzondere procedureregels, zendt de griffie zodra het nuttig is, een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier. De verzoekende partij beschikt over vijftien dagen om aan de griffie een repliekmemoire te laten geworden. Zo de tegenpartij verzuimt binnen de in artikel 39/72, § 1, eerste lid, bepaalde termijn een nota met opmerkingen te laten geworden, wordt de verzoekende partij hiervan door de griffie in kennis gesteld. De verzoekende partij beschikt over vijftien dagen om aan de griffie een repliekmemoire te laten geworden.

Indien de verzoekende partij binnen de in het tweede lid bepaalde termijn geen repliekmemoire heeft ingediend, doet de Raad, nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, zonder verwijl uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld. Hetzelfde gevolg geldt ten aanzien van de verzoekende partij die, nadat de vordering tot schorsing van een akte afgewezen is, niet tijdig een repliekmemoire indient. De procedure wordt bepaald in het in artikel 39/68 bedoelde besluit.

Indien de verzoekende partij tijdig een repliekmemorie heeft ingediend, wordt, onverminderd de mogelijkheid tot toepassing van de in artikel 39/68, bepaalde bijzondere procedureregels, de procedure verdergezet overeenkomstig de bepalingen in het eerste lid.”

Uit het rechtsplegingdossier blijkt dat de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nota van de verwerende partij en de brief met de vraag een repliekmemorie in te dienen op 17 oktober 2007 aangetekend met ontvangstbewijs heeft verzonden naar het adres van verzoekers raadsman. Uit het verzoekschrift blijkt echter dat de gekozen woonplaats de verblijfplaats van verzoeker betrof. Het betreft hier een materiële vergissing van de griffie. Verzoeker heeft echter geen nadeel ondervonden van deze vergissing gezien de raadsman van verzoeker op 25 oktober 2007 kennis heeft genomen van de nota en brief en op 26 oktober 2007 een repliekmemorie heeft ingediend. Het doel van de wetgever werd bereikt, er is dan ook geen enkele reden om de procedure nietig te verklaren.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker voert aan dat hij recht had op vestiging conform artikel 40 van de Vreemdelingenwet gezien hij meer dan zes maanden heeft samengewoond met zijn Belgische echtgenote, namelijk van 11 april 2006 tot december 2006. Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de zorgvuldigheidsplicht geschonden door op dezelfde dag van verzoekers aanvraag tot vestiging, een beslissing te nemen, zonder verzoeker in de gelegenheid te stellen stukken te overleggen of een woonstcontrole uit te voeren.

Artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet stelt dat:

*“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de **echtgenoot** van een Belg die zich met hem **vestigt of komt vestigen**, alsook (...).”* (markering toegevoegd)

De bestreden beslissing betwist niet dat verzoeker gehuwd is met een Belgisch onderdaan, doch stelt dat niet voldaan is aan de tweede voorwaarde van artikel 40, §6, namelijk dat verzoeker zich bij zijn echtgenote moet vestigen. De bestreden beslissing verwijst naar het arrest van 24 april 1995 van de Raad van State, dat stelt dat vestiging niet noodzakelijk samenwonen vereist maar wel een minimum aan relatie, met name een gezinscel. Het niet aanwezig zijn van een gezinscel was dan ook het determinerende motief van de bestreden beslissing. Uit de aanvraag tot vestiging blijkt dat verzoeker niet op de hoogte was van het adres van zijn echtgenote. Zodoende werd bij de vestigingsaanvraag als adres van de echtgenote “geen gekend adres volgens partner” ingevuld. Gelet op het feit dat verzoeker het adres van zijn echtgenote niet kan meedelen, is het niet kennelijk onredelijk te stellen dat er geen sprake is van een relatie. De vage bewoordingen in het verzoekschrift waarin wordt gesteld dat verzoeker reeds van 11 april 2006 met zijn echtgenote samenwoont missen feitelijke grondslag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op 11 april 2006 heeft laten inschrijven op het adres van zijn zuster, met name Klippestraat 11 te Brugge. Ook uit de aanvraag blijkt dat verzoeker als verblijfsadres het adres van zijn Belgische zus J.F. heeft opgegeven en bij de politiecontrole van 24 april 2006 is gebleken dat zijn zus hem ook effectief onderdak verleent. Eveneens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zijn echtgenote sinds 12 juni 2003 gevestigd is in de Zandstraat 51 te Brugge, en dus ook op het ogenblik dat verzoeker zijn vestigingsaanvraag indiende. Verzoeker legt geen enkel stuk neer waaruit het tegendeel zou blijken. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de echtgenote van verzoeker verschillende malen heeft verklaard te zijn misleid en gebruikt door verzoeker omwille van zijn verblijfspapieren. Op 25 februari 2000 heeft zijn echtgenote een procedure aangevat om het huwelijk nietig te laten verklaren.

Zij heeft evenwel afstand gedaan van geding op 15 juni 2006. Uit wat vooraf gaat kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken over voldoende gegevens beschikte om op dezelfde dag als de aanvraag een beslissing te nemen. De gemachtigde heeft zijn zorgvuldigheidsplicht niet geschonden en kon redelijkerwijs tot de conclusie komen dat er geen gezinscel aanwezig is tussen beide echtgenoten en dat verzoeker dus niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §6.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), dat het recht op eerbiediging van zijn privéleven inhoudt.

Verzoeker laat echter na uiteen te zetten waarom hij artikel 8 van het EVRM geschonden acht. Dienaangaande wijst de Raad erop dat artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet een middel vereist en dat in de zin van voornoemd artikel onder 'middel' moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004, R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004, R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). Bijgevolg is het tweede middel onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.